

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **S. A.**, zast. Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem AK Hradec Králové, Buzulucká 431, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2012, čj. OAM-332/LE-BE02-P12-2011, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6. 8. 2012 správní orgán neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V žalobě žalobce namítal porušení ust. § 3 správního řádu – nedostatečné zjištění stavu věci – s tím, že splňuje podmínky ust. § 12 písm. b) a § 14a) zákona o azylu. Právní zástupce žalobce pak žalobu doplnil, že v dané věci nedošlo k řádnému zjištění skutkového stavu věci v rozsahu, nezbytném k rozhodnutí, Tunisko není schopno ani ochotno žalobci poskytnout účinnou ochranu. Jeho obavy

z pronásledování nebo vážné újmy se nevztahují pouze na část území, ale na celé, ze zpráv o zemi původu neplyne, že Tunisko schopno a ochotno poskytnout ochranu před osobami, které žalobci vyhrožovaly a které mu kladou za vinu své uvěznění. Nelze ani dovodit, že žalobce může najít ochranu v jiné části Tuniska, skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Právní posouzení věci je nesprávné a nedostatečně odůvodněné, v rozhodnutí je nejprve rekapitulován obsah žádosti o udělení mezinárodní ochrany a obsah pohovorů, konstatována právní úprava zákona o azylu a zprávy o zemi původu a dále pak se uvádí závěr o tom, že žalobce nevyvíjel činnost směřující k uplatňování práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Rozhodnutí pokračuje posouzením případných důvodných obav žalobce z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b), je popisován průběh revoluce v Tunisku a politické změny, propuštění vězňů a průběh voleb. Dále žalobce odkazuje na text rozhodnutí na str. 5, kde správní orgán uvedl, že žalobce nebyl nikdy napaden a jediným důvodem jeho opuštění vlasti je strach z propuštění vězňů, které udal bývalému režimu. Sdělení žalobce si však neodporují, konečně, z okolností, že ve vězení skončilo asi dvacet lidí, nevyplývá možnost jeho vnitřního přesídlení, ani účinnost pomoci. Bez zřejmé souvislosti je pak úvaha o tom, že kvůli změně příjmení je nepravděpodobné, že by ho propuštění lidé mohli vyhledat a ohrožovat. Žalobce dále nemůže souhlasit ani se závěrem správního orgánu, učiněným v souvislosti s neudělením doplňkové ochrany, kde jsou zmiňovány nevěrohodnosti v jeho výpovědích, dále popsán výčet politických změn přijatých prozatímní vládou v Tunisku a závěr o možnosti obrátit se na kompetentní orgány ve vlasti. Z uvedeného nevyplývá, jaký konkrétní důvod vedl k zamítnutí jeho žádosti, uváděné důvody na sebe nenavazují a ani jednotlivě nejsou přesvědčivé a argumentačně podložené. Žalobce tak neví, zda důvodem pro zamítnutí jeho žádosti byla jeho údajná nevěrohodnost, nízké nebezpečí pronásledování či vážné újmy, či možnost hledat ochranu u státních orgánů, neboť pokud by bylo stavěno rozhodnutí na všech těchto důvodech, úvahy by na sebe musely navazovat a tvořit logicky uzavřený celek. Vzhledem k tomu, že tomu tak není, je rozhodnutí nepřezkoumatelné, žalobce je přesvědčen, že zákonné podmínky pro udělení azylu i doplňkové ochrany splňuje.

Žalovaný správní orgán reagoval písemným vyjádřením ze dne 2. 11. 2012, uvedl, že s námitkami žalobce nesouhlasí, odkazuje na obsah správního spisu a samotné rozhodnutí ve věci, o němž je přesvědčen, že je správné a plně v souladu se zákonem, i řádně odůvodněno. Byl shromážděn dostatek věrohodných a aktuálních informací o zemi původu žalobce, kterými je rozhodnutí podloženo a s nimiž žalovaný konfrontoval žalobcovu výpověď. Tvizeními žalobce se správní orgán podrobně zabýval, azylově relevantními je však neshledal. Navíc prokázal, že některá zásadní tvrzení žalobce jsou v rozporu s věrohodnými informacemi o zemi původu a proto tvrzení vykazují znaky nevěrohodnosti. Žalovaný se zabýval pečlivě i dalšími nesrovnalostmi ve výpovědích žalobce, jako např. popis získání cestovního dokladu, dospěl k závěru, že v každém případě byla jmenovanému poskytnuta součinnost ze strany státních orgánů jeho domovského státu, s tím, že jeho obavy z jednání třetích osob jsou nejenom vágního charakteru, ale především je nelze přičítat státním orgánům Tuniska, neboť na tyto se žalobce o pomoc neobrátil, přestože jinak s nimi

byl v kontaktu. Sám pak uvedl, že současný režim je spravedlivý (28. 11. 2011). Žalovaný dále odkazuje na ust. § 2 odst. 9 zákona o azylu, dle něhož mohou být soukromé subjekty původci pronásledování či vážné újmy jen za situace, kdy státní orgány nejsou schopny či ochotny zajistit ochranu před pronásledováním či vážnou újmu, v případě žalobce bylo prokázáno, že Tunisko je fungujícím státem, kde došlo k zásadním změnám ve směru možnosti úspěšně se dovolat poskytnutí ochrany. Institut mezinárodní ochrany je přitom subsidiárního charakteru v tom smyslu, že nastupuje až ve chvíli, kdy jsou vyčerpány prostředky ochrany vnitrostátní, zde žalovaný odkazuje na judikaturu NSS, v daném případě již zcela konstantní, např. rozsudek NSS čj. 3 Azs 240/2005-51 z 18. 10. 2005. Důvody zvláštního zřetele hodné v případě žalobce shledány nebyly. Řádně odůvodněn a dostatečnými informacemi o zemi původu je podložen i závěr o neudělení doplňkové ochrany dle § 14a) zákona o azylu. Skutečnost, že žalobci v zemi původu nehrozí žádné skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, je řádně vyargumentována, v případě problémů se soukromými osobami je k dispozici dostatek účinných nástrojů ochrany, poskytovaných státními orgány Tuniska. Důkazní materiál Policie ČR prokazuje nevěrohodnost tvrzení žalobce o jeho rodinném životě na zdejším území. Žalobcem namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaný důrazně odmítá, neboť jeho rozhodnutí je srozumitelné, řádně odůvodněné a podložené logickými argumenty i aktuálními informacemi o zemi původu. Žalovaný je přesvědčen, že jeho závěry jsou plně přezkoumatelné. Vzhledem k zásadě subsidiarity MO, která může nastoupit až po vyčerpání vnitrostátních prostředků ochrany, není pro aplikaci MO v případě žalobce důvod, jak právní systém Tuniska, tak i faktická schopnost státu řešit vnitřní konflikty mezi soukromými osobami, jak jednoznačně plyne z podkladů, vypovídá o nepřičitatelnosti jednání nestátních subjektů tuniskému státu (rozhodnutí NSS čj. 3 Azs 48/2008-57 z 16. 9. 2008). Žádná objektivní okolnost nebrání ani vnitřnímu přesídlení žalobce. Vzhledem na dosažitelnost účinné ochrany ze strany státních orgánů Tuniska, absence jakýchkoliv problémů s nimi, bezproblémové vycestování na základě státem vystaveného cestovního dokladu pak nemá žalobcovo tvrzení reálnou oporu. Z informací o zemi původu nevyplývá žádný důkaz o důvodnosti žalobcem tvrzených obav z návratu do vlasti. Zákonem taxativně stanovené podmínky pro udělení azylu naplněny v případě žalobce nebyly, taxativně vymezené důvody pro udělení doplňkové ochrany též nebyly zjištěny, žalovaný proto považuje námitky žalobce za irelevantní a navrhuje zamítnutí žaloby.

V průběhu jednání soudu dne 11. 2. 2013 zástupce žalobce poukázal na to, že žalobce se cítí ohrožen, trvá na tom, že v zemi původu mu hrozí vážná újma, byť ze strany soukromých osob. V Tunisku je ovšem situace v současnosti chaotická, o pomoc se není prakticky kam obrátit, pokud je pak pomoc poskytována, v žádném případě není efektivní. Na námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalobce trvá. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci k dalšímu řízení. Na náhradu nákladů je účtována odměna právního zastoupení žalobce.

Pověřený pracovník žalovaného pak zdůraznil, že žalobci, pokud se cítil skutečně ohrožen, nic nebránilo žádat o ochranu již na půdě první země EU, kam přicestoval ze země původu, tedy v Itálii. Argumentace žalobce o rodinném životě v ČR není

relevantní, rodinný život zde žalobce nevedl, nevede a jak vypověděla jeho manželka, není ani do budoucna nijak zvažován. Žalovaný je přesvědčen, že současným postupem se žalobce pouze snaží nahradit postup dle zákona o pobytu cizinců. Žalobcovy obavy nejsou opodstatněné, zem původu ho nijak nepronásleduje, žalobce kontaktoval orgány země původu a ty mu vystavily cestovní doklad. Všechny podklady dokládají, že žalobci v tom, aby se obrátil na případnou pomoc na orgány své země původu, nic nebránilo. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, vypracoval řádné rozhodnutí, měl dostatek informačním podkladů o možnosti účinné ochrany v případě problémů žalobce v zemi původu. Rozhodnutí je řádné, bez vad, způsobilé k soudnímu přezkumu a žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení nežadá.

Soud zjistil ze správního spisu, že žalobci bylo dne 3. 11. 2011 vydáno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění. Dne 14. 11. 2011 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je státním občanem Tuniska, arabské národnosti, otec žije v Tunisu, stejně tak jako bratr žalobce a tři sestry. Žalobce je ženatý s občankou ČR, od r. 1996 do r. 2001 žil v ČR, poté v Tunisu a od května 2011 pobýval v Itálii do července, od té doby žije v ČR. Vyznává sunnismus – islám, nikdy nebyl politicky organizován. Má základní vzdělání, v Tunisu pracoval jako dělník v továrně na výrobu ledniček, v ČR vykonával příležitostné práce. Jeho důvody pro odjezd ze země původu jsou stejné jako v minulosti, navíc mu tam nyní hrozilo pronásledování a vyhrožování od bratrských muslimů. V květnu 2011 odjel z Tunisu nelegálně lodí do Itálie za pomoci převaděče, po dvou měsících cestoval z Milána do Vídně vlakem na Slovensko a poté autobusem do ČR, cestoval bez dokladů, nikdo ho nekontroloval. Do ČR přicestoval v červenci 2011. Při návratu do Tunisu v r. 2001 ho hledala policie, chtěla po něm pod nátlakem informace o bratrství muslimů, bylo vyhrožováno jeho rodině. On tyto informace poskytl a někteří byli na tom základě zadrženi, po revoluci ale byli propuštěni a žalobce začali pronásledovat a hrozili zabitím. Báł se o život a musel proto Tunis opustit. Chce žít v ČR a mít zde legální pobyt. V srpnu 2011 navázal kontakt se zastupitelským úřadem své vlasti v Praze za účelem vydání nového cestovního dokladu. Trestní stíhání bylo proti němu v ČR vedeno v letech 1998 – 2001 za krádež.

S žalobcem byl proveden pohovor dne 28. 11. 2011, uvedl, že změna příjmení od dřívějších řízení byla provedena celou rodinou v Tunisku z B. S. na S., asi v r. 2007. Došlo k tomu zřejmě kvůli problémům s příbuznými ohledně majetku. Žalobce odjel z Tunisu v květnu 2011 bez dokladů, od r. 2002 do r. 2008 měl zákaz a nechtěli mu vydat nový pas. Byl deportován, doprovázeli ho lidé od policie, kteří ho předali tuniským úřadům, měl proto zákaz cestovat do zahraničí. Začátkem r. 2009 žádal o české vízum, ale nedostal ho, takto žádal asi pětkrát a proto se rozhodl odjet nelegálně. K dotazu, že musel mít cestovní doklad, když žádal o české vízum žalobce uvedl, že doklad měl, byl mu vydán v Tunisu asi v r. 2009. V r. 2002 po návratu do Tuniska žádala policie informace o Muslimských bratřích, on je poskytl, po revoluci byli propuštěni a v dubnu mu začali vyhrožovat. Do května se skrýval, zbili mu bratra a vyhrožovali rodině, cítil se ohrožen a proto utekl. K poskytnutým informacím uvedl, že občas bylo nějaké shromáždění, rozdávali letáky, některé členy

policie neznala. Udal asi 20 – 25 lidí, nebyli to žádní teroristé, jen chtěli, aby lidé věděli o islámu. On s nimi občas někam šel, mluvili s lidmi. Policie tyto lidi mučila, bila je, kdyby nebylo revoluce, byli by ještě zavření. Udal je asi v r. 2003, protože mu policie vyhrožovala, režim byl proti náboženství. Do dubna 2011 žádné problémy neměl, ta skupina bratří chce svobodu náboženství, je to normální náboženská skupina, která chce, aby platil zákon šaria. Lidé viděli, jak chodí na policii a proto na vše přišli, spolupráce s policií trvala asi v letech 2003 – 2006. Nejprve tam párkrát chodil, pak po něm žádali informace. Tunisko je sice islámská země, ale ve skutečnosti nemá s islámem nic společného, jsou muslimové, tak zákony by měly být opravdu muslimské. Šaria je o tom, aby se lidé chovali slušně, ženy chodily zahalené, aby byl svobodnější režim a platily islámské zákony. Nyní je režim spravedlivější, ale on odjel proto, že mu vyhrožovali. K dotazu, proč žádal o azyl v r. 1999 uvedl, že tam bylo asi něco náboženského a humanitárního. Nyní žádá kvůli vyhrožování a kvůli své manželce. V Itálii nepožádal o azyl, protože chtěl být zde. Má zde manželku a vše je zde snazší, umí trochu česky. Po příjezdu si našel práci načerno a měl dohady s manželkou, byla to složitá situace, ona chtěla, aby počkal, až bude mít legální dokumenty. Když byl pak zadržen, požádal o azyl. V Itálii nedělal nic, pobýval u kamarádů. Jeho manželka se jmenuje G. B. S., bydlí v Praze – Stodůlkách, ulici si žalobce nepamatuje. Je jí 46 let, za svobodna se jmenovala G. P.. Byla za ním i v Tunisu, přijela asi čtyřikrát na 2 – 6 měsíců, naposledy v srpnu 2006. Nepřestěhovala se do Tuniska, protože on neměl práci. V rámci druhého pohovoru dne 9. 5. 2012 pak žalobce uvedl, že je ženatý a chce se zde usadit, pracoval pro minulý režim a bylo mu vyhrožováno. Spolupracoval od r. 2003 až do pádu režimu, nyní vyhledávají tyto spolupracovníky minulého režimu, aby se jim pomstili, on dělal informátora pro vládu, byl mezi ně nasazen. Hledali ho a než mu něco udělali, tak utekl. Nebylo na koho se obrátit o pomoc, v tu dobu tam nic nefungovalo. Do současné doby to není v Tunisku v pořádku. Přestěhovat se nemělo smysl, nic by si nepomohl, všude je to stejné. Cestovní doklad neměl, nechal si ho vystavit zde na ambasádě v červenci 2011. Nechtěl tu být bez dokladů, má manželku a chce mít papíry v pořádku. O mezinárodní ochranu dříve nežádal, měl strach, požádal až po zadržení policií a odvozu do střediska v Bělé-Jezové. Sňatek žalobce uzavřel v r. 2002 v Tunisku, ona tam pak pobyla půl roku a občas přijela. Správní orgán žalobci sdělil, že manželka při výpovědi na Policii ČR sdělila, že nikdy společnou domácnost nesdíleli a ani to neplánují a žalobce uvedl, že je toto možné, mají nyní problémy a každý svoji cestu, nežijí spolu. Týž den byl žalobce seznámen s podkladovými zprávami o situaci v zemi původu, uvedl, že se s nimi nechce blíže seznámit a nenavrhuje žádné doplnění.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Žaloba namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, odůvodnění nelogické, žalobce mu nerozumí a vlastně neví, z jakého důvodu nebylo jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyhověno, neboť argumentace žalovaného na sebe nenavazuje. Soud po přezkoumání a projednání věci zjistil, že správní orgán opravdu v počátku svého rozhodnutí popsal, co vyplývá ze žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, dále se věnoval skutečností, které žalobce sdělil v průběhu provedených pohovorů a citoval ust. § 28 odst. 1 zákona o azylu s tím, že s ohledem na zde upravenou přednost udělení azylu dle ust. § 12, 13 či 14 zákona o azylu se věnuje nejdříve této argumentaci. Posléze pak žalovaný cituje, jaké shromáždil podklady a konstatuje, že pro závěr o naplnění podmínek ust. § 12 písm. a) neshledal důvodů, neboť žalobce neuváděl, že by vyvíjel ve své vlasti činnost, směřující k uplatnění politických práv a svobod, tudíž nelze hovořit o tom, že by mohl být pronásledován z takových důvodů. S takto učiněným závěrem žalovaného s ohledem na výše uvedené skutečnosti soud souhlasí. Dále pak žalovaný skutečně, jak žaloba namítá, popsal situaci v Tunisku tak, jak plyne z podkladů, které pojednávají o historických změnách r. 2011 a konstatuje, že i dle žalobce došlo k nastolení režimu, který je svobodnější a spravedlivější. S ohledem na citovanou úpravu ustanovením § 12 písm. b) zákona o azylu (viz výše) pak na základě žalobcem sdělených skutečností však skutečně nelze dospět ani k závěru o naplnění těchto podmínek, neboť žalobce sdělil, že zem opustil prakticky kvůli výhrůžkám lidí, které udal na policii a kteří byli propuštěni právě po popsáních událostech v zemi, tyto lidi však nijak blíže nejmenoval, neurčil a pouze uvedl, že zbili jeho bratra a jemu vyhrožovali. Po jejich propuštění se s nimi však nesetkal, žádné napadení neuvedl, blíže výhrůžky ani nepopsal, jeho sdělení je tak skutečně velmi vágní a pokud správní orgán dospěl k závěru, že za dané situace měl žalobce minimálně učinit pokus o žádost o určitou ochranu, byl žalovaný veden již fungující judikaturou NSS a jeho závěr je správný. Sám sdělil, že k závěru o tom, že tyto lidi udal on, došlo na základě toho, že „lidé ho viděli, jak chodil na policii“, ovšem nejprve tvrdil, že tomu tak bylo v letech 2003 – 2006, podruhé při pohovoru však již uvedl, že takto spolupracoval s policií od r. 2003 až do pádu minulého režimu, zatímco při prvním pohovoru uváděl, že jej policisté nutili spolupracovat proto, že byl dříve v ČR v azylu, v rámci pohovoru druhého již tvrdil, že byl na tyto lidi nasazen policií jako informátor. Takto podané skutečnosti však nemohly přesvědčit soud, ani správní orgán o pravdivé a seriózní výpovědi skutečných událostí, soud se pak nemůže jinak, než přiklonit k závěru o naprosté nevěrohodnosti žalobcem uváděných informací, konečně, z obou pohovorů je patrné účelové vystupňování uvedených informací. K tomu pak přistupuje např. i rozporuplná výpověď o získání cestovního dokladu, když nejdříve žalobce sdělil, že ho měl vydaný v Tunisku, proto také mohl žádat, byť neúspěšně, o české vízum, podruhé však uvedl, že si ho opatřil v červenci 2011 v ČR prostřednictvím zastupitelského úřadu země původu v Praze. Soud je přesvědčen, že takovouto skutečnost si žalobce nemohl splést a je tak nasnadě, že tyto informace pouze přispěly k závěru, že jím uváděné skutečnosti nejsou věrohodné. Správní orgán tak dospěl k závěru, že podmínky ust. § 12 písm. b) zákona o azylu naplněny nebyly a soud s tímto závěrem souhlasí, konečně, žalovaným namítaná judikatura NSS (viz výše) v jeho písemném vyjádření je pro daný závěr správná. Soud po přezkoumání věci nemohl dospět k závěru, že

žalobcem uváděné skutečnosti by měly vést k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy, že by mohly vést k učinění závěru, že měl důvodný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě svého občanství, naopak, v tomto směru byl, tak, jak i správní orgán vyložil, nastolen v zemi původu režim, který byl s ohledem na názory žalobce, jemu samému bližší. O tom, že proti případným výhrůžkám soukromých osob žalobce nemohl spolehnout na případnou ochranu státu a jeho institucí nelze hovořit způsobem, tvrzeným žalobcem, neboť on žádný takový pokus vůbec neučinil. Rovněž zde musí soud zdůraznit i fakt, že žalobce odjel do Itálie, tam pobýval cca 2 měsíce u kamarádů a posléze přijel do ČR, kde rovněž pobýval, aniž by žádal bezprostředně o případnou ochranu, o tu formou mezinárodní ochrany požádal až poté, co byl zadržen a hrozilo mu správní vyhoštění. Zde nelze jinak, než aplikovat závěry, učiněné rozhodnutím Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Azs 129/2005 dne 10. 2. 2006, tedy, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nejsou splněny, naopak žádost je nutno posoudit jako účelovou, pokud žadatel tvrdí obecně obavy z pronásledování, na příslušné orgány v zemi původu se vůbec neobrátil a o ochranu v ČR nepožádal bezprostředně po přicestování. Podmínky ust. § 13 žalobce nesplňuje a pro zhodnocení podmínek, hodných zvláštního zřetele v duchu ust. § 14 zákona o azylu měl správní orgán dostatečné podklady. Soud k námitce žalobce neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, neboť žalovaný vcelku logickým způsobem na str. 3 – 5 pojednal o tom, že s ohledem na zprávy a podklady o situaci v zemi původu žalobce nelze dospět k závěru, že by byl žalobce ohrožen při opouštění vlasti azylově relevantním nebezpečím, a dále uvedl, že v jím tvrzených obavách se mohl dle podkladů obrátit na státní instituce, s čímž soud vyslovil souhlas.

Na str. 6 – 8 rozhodnutí pak žalovaný vcelku podrobně a přehledně rozebral případnou hrozbu vážné újmy žalobci v zemi původu, na podkladě aktuálních informací, které zde cituje, dospěl k závěru, že azylově relevantní újmou pro případ návratu žalobce v Tunisku ohrožen není. Azylově relevantní ohrožení pro případ návratu žalobce do země původu pak z uvedených skutečností neshledal ani soud. Konečně, žaloba sama žádné azylově relevantní ohrožení pro případ návratu žalobce do země původu nenamítá. Správní orgán zde mimo žalobou citovaného výčtu politických změn přijatých prozatímní vládou a možnosti obrátit se na kompetentní orgány hodnotil fakt, že žalobce sám žádnou hrozbu vážné újmy neoznačil, sám na základě podkladů též žádnou neshledal. Z podkladů, které jsou k dispozici ve správním spise a s jejichž výčtem byl žalobce seznámen, pak aktuálně plyne, že samozřejmě po přechodu od autoritativního režimu k režimu demokratičtějšímu, který v zemi původu nastal, došlo k mnoha změnám, byla např. mj. zrušena politická policie, soud chápe, že mohlo v určitých situacích docházet i k určitému, žalobcem uváděnému chaosu, nicméně nikde se neuvádí, že by státní a bezpečnostní instituce nefungovaly a nelze, dle přesvědčení soudu vyvodit, že by žalobci mohla být odmítána pomoc pro případ hrozby jakéhokoliv násilí. Z uvedených skutečností pak soud nemohl dospět ani k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť v žalobě jsou vždy pouze vytrženy určité úryvky z kontextu, který naopak vcelku logicky dospívá k závěru, že azylově relevantní skutečnosti příběh žalobce neprovázejí. Pokud se týká rodinné situace žalobce, sám

uvedl, že v mezidobí změnila celá rodina příjmení, snad pro rodinné spory o majetek, což však též nezní příliš přesvědčivě, neboť se tak stalo v období, kdy žalobce pobýval dlouhodobě v Tunisku a s ohledem na jeho věk soud předpokládá, že by o takovém důvodu měl mít zcela jistou a seriózní informaci. Jeho manželka v ČR pak vypověděla, že spolu nikdy nevedli společný život a domácnost, ani nic podobného neplánují do budoucna, sám žalobce vypověděl, že je to pravda, soud tak jakékoliv úvahy o rodinné situaci jako případném azylovém důvodu neprováděl, neboť je za dané situace nepovažoval za relevantní.

Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalobním námitkám nelze vyhovět a žalobu zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal, o odměně soudem ustanoveného právního zástupce žalobce soud rozhodl samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 11. února 2013

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně